

36

„sinna murretat?“ üttel essa. „Minno pāiv om allalānnu, öddang jōwwap mulle. Ent kui waastne hommung lähhūnev, sis peap enne õ-pimmedus meid katma.“ — „Sinna kõnnelet ennege om mast surmast“, üttel poig; parremb meie kulesje sinno ellust.“ — Essa üttel: „tallopoja ello om kui lõolese ello, mes sa näet laulden henda üllendawat. Ta om sündinu maa pāäl ja pöllu waijel; kui willi kaswap, teep ta omma pessa uink toidap omme poige. Nulla hõngust nink orrasse haljendamisest ja kassumisest wöttap ta jõudo ja ello rōmo. Ent ta üllendap henda ka taiwa pole, nink woip säält üllewast kaeda, kuis ma pāäl kit kaswap; ta woip üleskaeda pāiva pole, kost walgu tullep, nink pilvi pole, kost sugguliko wihma antas. Hao walgussen lendap lõokene, nink öddangul üllendap ta henda weel ütskord, et näes pāiva ärraminnewat. Nida ellap lõokene wailliko ello maa pāäl, ent töist ja üllembat om temmal, laulden ja lendaden taiwa pole. Ent üts ello om töisega ühhendetu; mapälitesest ellust tullep waidlemine ja himmo henda taiwa pole üllendada; nink se üllendamine taiwa pole annap joudo kit murret ja waiwa siin ilman kanda!“ — Sis üttel poig: „töttelikult! nidade ollet sinna ellanu, nink meie palleme: já weel meie mannu!“ — „Armas poig, ellotäük om muidoke rasse, nink minna tahhas ka sinna jouda, kui walgu ja tåweus om. — Nätse, pāiv tössep omma pallawaga. Läkkem koddo!“

2.

Üts tallopoig üttel töisele: „paljo aiga olle ma so ellotäuki nannu, nink panne immes, kuis sa its

„rõõmsa melega ja rahholikult kannatas, mes sulle „johhup! Oppeta ka minno nidade rahkul jáma „rõmo ja murre pāivin!“ — Tõine üttel: „weidi sõnnuga minna sedda selleta. Ma panne omma ello nink henda eesti põllo-tö jaarnates. Kui müüd rist ja willitsus tullep, sis ma mõtle adra ja ägli päle. Neide läbbi harritas ja walmistetas maad, et umbrohto häetetas, nink semneterra juurd vois wöötta. Nink minna kae henda läbbi, kui ma vois läbida ka henne sissen weel harrimata maad, et temma suggulikus saas. Minna otsi umbrohto henne sissen, mes waja häetada. Nink mõunikord uaus önnetus ja hääda mulle pikse pilvi ollewat, mes hukkatus ja surma ähwardap, kui mürristamist kuleme; ent ommete kostotawa ne pilve wihmaga sedda maad. Nink kui wihm om mõdalānnu, loba ma, et pea pāiv naakkap paistma.“

„Nätse, ma olle kui põllo-ma, nink ei ütle se pöld kündjale; mes sinna teet?“

Ne sätse latsekest.

3.

Ülli warra hommungust, kui eddimene haggo taiwa kullen paist, tössi üts wagga majaessa omma naisega maggamast ülles. Nemma tennasiwa Jummalat, ke neile maggasat und olli andnu, nink waastet pāiva-walget näatta and. Hommungune haggo paist neide kambre sisse, nink sätse latsekest olliwa omma vore pāäl maan, nink maggasiva.

Wannemba kaijewa üttest latfest töise päle järgi mõda, nink emma üttel: „Neid om sätse: oh! ei kanna kül meie joud, neid kit toita!“ — Nida puh-